

Arrest

**nr. 97 623 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 oktober 2012.

1.3. Op 26 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Walizada Khalid, bent minderjarig, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn, afkomstig uit Nangarhar. U bent geboren in het dorp Naghrak Qalai Naw in het district Surkhrood in de provincie Nangarhar, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw moeder en broers en zussen verblijven momenteel in Jalalabad stad in Nangarhar bij uw oom. Uw vader overleed ongeveer een week voor uw vertrek naar Europa, hij werd vermoord door de taliban.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Ongeveer 7 jaar geleden begon uw vader te werken bij AMRC (The Afghan Media Resource Center) in Kabul. Hij werkte er als supervisor mee aan surveys en peilingen over verschillende onderwerpen die gehouden werd bij de lokale bevolking in verschillende provincies, voornamelijk in het zuiden van Afghanistan. Toen uw vader hier ongeveer 5-6 jaar werkte begonnen voor hem de problemen met de taliban naar aanleiding van zijn activiteiten bij AMRC. Hij werd ervan beschuldigd als spion te werken voor de buitenlandse troepen. In qaus 1390 (november – december 2011) kreeg uw familie thuis bezoek van de taliban. Uw vader was op dat moment op zijn werk en u was op school. De taliban zeiden uw moeder dat uw vader moest stoppen met zijn werkzaamheden voor AMRC en dat u, haar zoon, moest stoppen met naar school gaan en het volgen van Engelse lessen. Zoniet zouden jullie beide vermoord worden. Bij uw thuiskomst werd u alles verteld door uw moeder en probeerde u uw vader te contacteren, maar er was geen verbinding. Ongeveer één week na dit incident werd u onderweg naar school ontvoerd door de taliban. U verbleef een 10tal dagen bij de taliban in het district Chaparhar. U kreeg trainingen om met wapens om te gaan, er werd gepreekt tegen de aanwezigheid van de buitenlandse troepen in Afghanistan en u kreeg allerlei video's te zien van oa. wreedheden van de Amerikaanse troepen tegen vrouwen en kinderen. U zou moeten deelnemen aan de jihad en u in dienst stellen van de Islam. Na ongeveer 10 dagen slaagde u erin te ontsnappen. U belde uw vader bij uw thuiskomst en hij contacteerde meteen uw oom in Jalalabad om u in veiligheid te brengen en u mee te nemen naar Jalalabad stad. Uw ouders kwamen ook naar daar en beslisten dat u enkele dagen bij uw oom in Jalalabad zou blijven. Een 5tal dagen later vielen de taliban opnieuw jullie familiewoning in Surkhrood binnen en vermoordden hierbij uw vader. Vervolgens besliste uw oom dat het niet meer veilig was voor u in Afghanistan en hij bracht alles in orde om u naar Europa te sturen.

U ontvluchtte Afghanistan in djedi 1390 (december 2011 – januari 2012). U kwam in België aan op 26 februari 2012 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u bedreigd en vervolgd te worden door de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), uw schoolcertificaat, een attest/certificaat van het werk van uw vader bij AMRC, 3 foto's van het werk van uw vader bij AMRC, een brief van de ouderen van uw dorp te bevestiging van de problemen en de enveloppe waarin al deze documenten naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. De door u aangehaalde werkzaamheden van uw vader bij AMRC worden niet volledig betwist door het CGVS -hoewel uw verklaringen hier op een aantal punten ook eerder vaag en weinig concreet overkomen- maar op basis van deze verklaringen toont u niet aan dat u persoonlijk een doelgerichte en gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban als u op dit moment zou terugkeren naar Afghanistan. Het asielrelaas dat u vertelt om uw persoonlijk vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen komt op verschillende punten dermate vaag, weinig doorleefd, weinig plausibel en weinig overtuigend over dat er dan ook weinig geloof aan kan gehecht worden. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat u -zo u hypothetisch gezien iets te vrezen zou hebben- deze aangehaalde problemen zou kunnen vermijden door u te hervestigen in Jalalabad stad in de provincie Nangarhar, waar uw moeder en broers en zussen op dit moment ook verblijven samen met uw oom.

Vooreerst zijn er uw verklaringen over het werk van uw vader bij AMRC (Afghan Media and Research Center) in Kabul. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen en de documenten die u voorlegt deze werkzaamheden van uw vader niet volledig betwist, kan hier toch opgemerkt worden dat u op verschillende punten slechts zeer vaag en eerder oppervlakkig kan antwoorden op de vragen die u hieromtrent gesteld werden. Als u gevraagd wordt om meer te vertellen over deze organisatie AMRC en over wat u weet over de activiteiten van uw vader daar, dan antwoordt u eerst dat hij werkte voor dat bureau en dat dat in Afghanistan is en dat u niet meer weet omdat u daar niet werkte (CGVS, p. 7). Als u dan gevraagd wordt toch nog iets meer te vertellen van wat u erover weet, dan stelt u dat u alleen weet dat hij meewerkte aan surveys en peilingen in verschillende provincies in Afghanistan en u vertelt daar wat meer over (CGVS, p. 7). Op alle andere vragen die u vervolgens worden gesteld over het werk van uw vader, over wat voor organisatie AMRC eigenlijk is, over andere activiteiten en projecten van deze organisatie buiten de surveys, over wat uw vaders concrete functie en verantwoordelijkheid hier was, herhaalt u steeds opnieuw hetzelfde antwoord, namelijk dat ze surveys doen in verschillende provincies in Afghanistan (CGVS, p. 7-8). Ook als u gevraagd wordt wat uw vader u vertelde over zijn werk, herhaalt u opnieuw hetzelfde over de surveys, andere dingen zou hij u niet verteld hebben (CGVS, p. 8). Dit wekt eerder de indruk dat u hier iets ingestudeerd heeft dan dat u er op doorleefde wijze kan over vertellen. Daarnaast kan u ook niets antwoorden op de volgende concrete vragen die u gesteld worden over AMRC. U herkent de naam van de twee belangrijkste personen binnen deze organisatie niet, ook twee bekende kranten (Daily Afghanistan en Daily Outlook Afghanistan) die door deze organisatie worden uitgegeven herkent u niet bij naam en ook het dagelijkse blad Erada dat door hen in Pashtou en Dari in de 6 grootste steden in Afghanistan verspreid wordt zegt u niets (CGVS, p. 8). Dit komt vreemd over aangezien dat u verklaart dat uw vader ongeveer 6-7 jaar voor AMRC zou gewerkt hebben (CGVS, p. 8). U toont vervolgens enkele foto's van uw vader tijdens zijn werk, maar het enige wat u hierover kan vertellen is dat ze lang geleden waarschijnlijk tijdens een vergadering of zo genomen zijn (CGVS, p. 8-9). Aangezien dit werk van uw vader bij AMRC de start betekende van de problemen voor en uw familie vanwege de taliban, komt het hier toch vreemd over dat u hier niet meer en concreter over op de hoogte bent en dat u uw vader hier niet meer zou naar doorgevraagd hebben.

Ten tweede is er het asielrelaas dat u vertelt en de concrete problemen die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan. Deze verklaringen komen op talrijke punten zeer vaag, weinig doorleefd, weinig overtuigend en weinig plausibel over dat u hiermee uw persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan niet aantoot.

In eerste instantie kan hierbij opgemerkt worden dat het vreemd overkomt dat uw vader gedurende 5 jaar voor AMRC zou gewerkt hebben zonder enige problemen te hebben ondervonden vanwege de taliban en dan plots in gaus 1390 (november – december 2011) zouden de taliban -zonder concrete of specifieke aanleiding- zijn binnen gevallen in jullie huis en hem hebben beschuldigd van spionagewerk voor de buitenlandse troepen (CGVS, p. 11-12). Vervolgens blijven uw verklaringen over deze inval van de taliban in jullie familiewoning dermate vaag en weinig doorleefd en soms ontwijkend dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt. Als u gevraagd wordt naar wie concreet van de taliban jullie dit bezoek brachten dan kan u alleen maar antwoorden dat u hen niet gezien heeft en uw moeder ook niet, dat zij alleen maar met hen sprak vanachter de deur (CGVS, p. 12). Op de vraag of u dan enkele bekende taliban commandanten uit uw

regio kan benoemen antwoordt u vervolgens ook eerder ontwijkend en oppervlakkig dat de taliban bij jullie overdag gewoon rondlopen als gewone burgers en dat zij 's nachts een tulband dragen en dan taliban worden dus dat je nooit echt weet wie de taliban zijn (CGVS, p. 12). U kan verder ook geen concrete duiding geven over de inval zelf, de taliban zouden niet zijn binnengekomen maar gewoon met uw moeder hebben gesproken vanachter de deur (CGVS, p. 12). Hier komt het toch eerder weinig logisch en weinig plausibel over dat indien de taliban werkelijk specifiek geïnteresseerd waren in u en uw vader dat ze dan niet zouden zijn binnen gekomen in jullie huis om naar jullie te zoeken, maar dat ze gewoon beleefd achter de deur bleven staan om dit aan uw moeder te vertellen en vervolgens gewoon weer zijn weg gegaan (CGVS, p. 12). Op de vraag wat de taliban concreet van uw vader wilden en wat hij precies voor hen zou moeten doen, blijft uw antwoord ook weinig specifiek. U kan alleen maar vertellen dat hij zou moeten stoppen met werken en zich bij hen zou moeten aansluiten (CGVS, p. 12). Wat hij concreet voor hen zou moeten doen daar heeft u geen idee van, u kan alleen maar vertellen dat hij niet wilde stoppen met werken want dat het zijn broodwinning was voor het gezin (CGVS, p. 12). Ook over de concrete redenen waarom u moest stoppen met school, waarom de taliban precies in u geïnteresseerd waren en wat u specifiek voor hen zou moeten doen, blijven uw verklaringen zeer oppervlakkig en weinig zeggend. U stelt dat u ook moest meedoen in hun strijd tegen de ongelovige buitenlanders en dat ze u uitkozen waarschijnlijk omdat u nog jong was en dat ze u gewoon wilden brainwashen om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 12).

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over uw ontvoering door de taliban en de 10 dagen die u verklaart bij hen te hebben verbleven. Ook hier komt wat u vertelt op verschillende punten dermate oppervlakkig, weinig plausibel en weinig logisch over dat dit uw geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnt. U heeft geen idee door wie van de taliban u werd meegenomen en over de locatie kan u alleen maar zeggen dat het een groot huis was naast enkele heuvels in het district Chaparhar (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt met wie u daar in het huis verbleef, stelt u dat er nog 2 of 3 andere jongens waren die ook werden ontvoerd (CGVS, p. 13). Meer concreet kan u echter niet over hen vertellen, u weet alleen dat ze van Nangarhar en Laghman afkomstig waren (CGVS, p. 13). Als u gevraagd wordt wat u nog over hem weet, verklaart u dat jullie niet met elkaar mochten spreken of toch niet zo veel om al die dingen uit te leggen (CGVS, p. 13). Op de vraag hoe zij daar zijn terechtgekomen kan u alleen maar antwoorden dat ze er voor u waren en als u gevraagd wordt waarover jullie dan toch met elkaar gesproken hebben dan vertelt u dat gedurende de 6-7 dagen dat u daar was dat die ene grote jongen zou gezegd hebben dat hij er wilde weggaan (CGVS, p. 13). Hier vermeldt u 6-7 dagen terwijl u voordien sprak over 10 dagen (CGVS, p. 11-12). Aangezien het hier toch om een zeer ingrijpende gebeurtenis in uw leven gaat kan toch redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich hier precies het aantal dagen zou kunnen herinneren dat u bij de taliban verbleef, zeker omdat het om een dergelijke korte periode gaat. Het komt hier bovendien weinig aannemelijk over dat u gedurende 10 dagen samen met deze jongens in het huis zou hebben verbleven en nooit echt met hen zou gesproken hebben, zeker omdat u later verklaart dat jullie vrij konden rondlopen in het huis (CGVS, p. 14) en dat er dus zeker wel momenten moeten geweest zijn waarop jullie de kans hadden even met elkaar te praten. Als u dan verder naar meer concrete info wordt gevraagd over de taliban leden met wie u daar in het huis verbleef kan u alleen maar vertellen dat het een 15-16tal mensen waren die elkaar aanspraken met de namen Haji en Mauwlawi (CGVS, p. 13). Meer weet u niet want u kende hen niet en u hebt hen nooit gezien (CGVS, p. 13). Aangezien u verklaart 10 dagen met hen in dat huis te hebben verbleven kan toch redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover wat meer concrete duiding zou kunnen geven. De verklaringen die u hier geeft komen beperkt en eerder weinig doorleefd over. Wanneer u dan verder gevraagd wordt naar wat u specifiek werd aangeleerd tijdens de trainingen, dan spreekt u over wapens en jassen voor zelfmoordaanslagen (CGVS, p. 14). Maar als u dan gevraagd wordt om hier concreet meer over te vertellen, wat je er precies mee moest doen en hoe het je werd aangeleerd dan kan u alleen maar verschillende keren herhalen dat jullie in het begin niet wisten waar die jassen voor dienden maar dat jullie na een tijdje begrepen dat het voor zelfmoordaanslagen was (CGVS, p. 14). Verder wordt u dan de vraag gesteld waar de talibanleden concreet mee bezig waren gedurende de dag, waarop u louter het zeer vage antwoord kan geven dat sommigen binnen bleven en sommigen buiten bleven (CGVS, p. 14). Ook op de vraag waar u hen dan over hoorde spreken blijft uw antwoord zeer oppervlakkig. U stelt dat ze tegen jullie altijd preekten en tegen elkaar spraken over aanvallen en over de Amerikanen (CGVS, p. 14). Enig concreet voorbeeld daarvan kan u zich niet herinneren (CGVS, p. 14). Verder wordt u dan gevraagd wat u specifiek voor de taliban zou moeten doen, waarom ze precies u ontvoerden, waarop u dan het antwoord geeft dat het was omdat u nog jong was en dat ze u dus makkelijk zouden kunnen gebruiken voor al hun doelen (CGVS, p. 14). U zou een zelfmoordaanslag voor hen moeten plegen maar iets van verdere concrete info kan u hier niet bij geven. U heeft geen idee waar en wanneer en op wie of wat u deze aanslag zou moeten plegen, dat hebben ze u niet gezegd en u heeft het hen ook niet gevraagd (CGVS, p. 14). Tot slot zijn er dan uw verklaringen

over uw ontsnapping uit dit huis van de taliban. U vertelt dat er een gevecht plaats vond waarbij de taliban zich verspreiden om zichzelf te verdedigen en te beschermen en dat ze jullie ook wapens gaven en dat dat een kans was voor jullie om weg te lopen (CGVS, p. 14). Het feit dat de taliban op dat moment jullie ook een wapen gaven, jullie vervolgens onbewaakt achterlieten en jullie dus eigenlijk gewoon de kans gaven om te vluchten komt hier zeer vreemd en weinig aannemelijk over. De vraag stelt zich dan ook waarom ze dan eerst al die moeite zouden gedaan hebben om jullie te ontvoeren, en te proberen opleiden en brainwashen als ze jullie vervolgens zo gemakkelijk zouden laten gaan.

Tot slot zijn er dan uw verklaringen over de moord op uw vader. Ook hier komt wat u vertelt op verschillende punten eerder vaag en weinig doorleefd over. Als u gevraagd wordt wat er concreet gebeurde die dag, wat u hierover verteld werd door uw moeder, wie van de taliban het waren en wat zij dan concreet gezegd of gedaan hebben, kan u alleen maar vertellen dat er op de deur geklopt werd en dat uw vader ging kijken wie het was en dat hij dan vermoord werd (CGVS, p. 15). U heeft geen idee wie het was, uw moeder heeft hen ook niet gezien, ze heeft alleen moto's gehoord, ze hebben gewoon geschoten en zijn dan weggegaan (CGVS, p. 15). Aangezien dit toch om een zeer ingrijpende gebeurtenis gaat voor u, komt het hier vreemd over dat u hier zo weinig concrete informatie over kan geven.

Ook weet u helemaal niet of uw vader ooit over deze problemen zou hebben gesproken met zijn collega's op het werk, u hebt hem daar nooit iets over gevraagd (CGVS, p. 15). U heeft geen idee of iemand van zijn collega's ooit met gelijkaardige problemen werd geconfronteerd omwille van deze werkzaamheden (CGVS, p. 15). Het komt hier opnieuw vreemd over dat u hier niets over kan vertellen en hier nooit iets van zou gevraagd hebben aan uw vader of dat uw vader er u spontaan niets over zou verteld hebben aangezien dit ook rechtstreeks verbonden was met uw problemen en de reden waarom u Afghanistan ontvlucht bent. Bovendien komt het weinig aannemelijk over dat uw vader als enige die voor deze organisatie AMRC werkte problemen zou hebben verkregen vanwege de taliban omwille van dit werk.

De cumulatie van al deze vage, weinig doorleefde en op verschillende punten vreemde, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen over de gebeurtenissen die de directe aanleiding hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan, stellen ernstige vragen bij wat u hier vertelt. Hoewel het CGVS op basis van deze verklaringen het werk van uw vader voor AMRC niet volledig betwist toont u op basis van diezelfde verklaringen echter niet op voldoende overtuigende wijze aan dat u zelf hierdoor ook effectief een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot zijn er uw verklaringen over contact dat u heeft met uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan en datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Als u hier aan het begin van het interview naar gevraagd wordt, stelt u dat u contact heeft met uw oom langs moeders zijde in Jalalabad stad en dat u met hem over uw moeder spreekt over hoe het met haar gaat (CGVS, p. 6). Hij vertelt u dat het goed gaat met iedereen en dat uw moeder en broers en zussen nu bij hem wonen in Jalalabad stad (CGVS, p. 6). Uit deze verklaringen blijkt nergens dat uw familie in Jalalabad op dit moment nog problemen zou ondervinden. Wanneer u dan verder tijdens het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige stand van zaken van de problemen die u had in Afghanistan, kan u alleen maar zeer oppervlakkig antwoorden dat ze nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS, p. 15). Als u gevraagd wordt hier dan meer concrete duiding bij te geven, verklaart u het niet precies te weten, gewoon dat ze nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS, p. 16). Wanneer u dan tot slot de vraag gesteld wordt of uw familie nog iets vernomen heeft van de taliban na uw vertrek, stelt u dat ze nog wel naar jullie dorp in Surkhrood zouden zijn geweest -hier kan u echter niets van concrete informatie over geven- maar dat uw familie in Jalalabad niets meer van hen gehoord heeft (CGVS, p. 15-16). Niets in al uw verklaringen wijst er dus op dat uw familie in Jalalabad op dit moment nog enige problemen ondervindt vanwege de taliban.

Bovendien kan hierbij ook opgemerkt worden dat u nooit een poging ondernomen hebt een klacht/aangifte te doen of hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, de Afghaanse autoriteiten, de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties (CGVS, p. 15).

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als

onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig worden beschouwd en geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en schoolcertificaat zijn slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. De documenten die u neerlegt in verband met het werk van uw vader kunnen alleen uw verklaringen omtrent zijn werkzaamheden ondersteunen, maar vormen geen bewijs voor uw persoonlijke problemen met de taliban. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden -zoals reeds werd aangehaald in bovenstaande argumentatie- dat u hier zeer weinig concrete duiding bij kan geven. In verband met de brief van de dorpsouderen die u voorlegt ter bevestiging van uw problemen dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Surkhrood in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie (uw oom, uw moeder en broers en zussen) op dit moment in Jalalabad woont zonder daar nog enige problemen te ondervinden (CGVS, p. 6 en p. 15-16). Uw oom heeft een eigen winkel in Jalalabad (CGVS, p. 9) en beschikt bijgevolg naar alle waarschijnlijkheid over de nodige middelen om een tijd in te staan voor een financiële ondersteuning van u en uw moeder en broers en zussen. U beschikt bijgevolg duidelijk over een afdoend en veilig sociaal netwerk in Jalalabad dat u zonder problemen kan opvangen en financieel kan ondersteunen. U ging reeds tot de 9e graad naar school in Afghanistan en spreekt beide landstalen (CGVS, p. 5 en p. 9-10), wat uw kansen op het vinden van werk daar of het verder zetten van uw studies alleen maar positief zal stimuleren. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad stad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte

operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli (hierna: vluchtelingenverdrag), van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt vervolging te vrezen door de taliban omwille van het feit dat zijn vader werkte in overheidsdienst (AMRC) en omwille van het feit dat verzoeker naar school ging en vooral omdat hij Engelse les volgde. Voorts haalt hij aan dat hij ontvoerd werd door de taliban en zijn vader werd vermoord, dat hij deze vrees voor vervolging in detail heeft uiteengezet tijdens het verhoor voor de CGVS en dat na de dood van zijn vader zijn oom oordeelde dat het niet meer veilig was voor hem als oudste zoon van het gezin en hij hem naar het buitenland heeft laten vluchten. Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de neergelegde stukken, dewelke, volgens verzoeker, zijn relaas ondersteunen. Hij stelt ter goeder trouw te zijn in zijn verklaringen en vervolgt dat de commissaris-generaal geen waarde hecht aan de door verzoeker bijgebrachte stukken, doch ze niet aan enig onderzoek betreffende hun authenticiteit onderwerpt, dat een dergelijke onderzoeksmethodiek niet redelijk, noch zorgvuldig is. Verzoeker meent dat goede trouw wordt vermoed en kwade trouw dient te worden bewezen, hetgeen *in casu* niet gebeurd is en dat hij derhalve enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verzoeker wijst erop dat het feit dat hij een Afghaan is, minderjarig is en de oudste zoon is door de commissaris-generaal niet wordt ontkend, dat de commissaris-generaal evenmin het werk van zijn vader voor AMRC volledig betwist, maar dat de commissaris-generaal tegelijkertijd stelt dat hij op basis van diezelfde verklaringen niet op voldoende overtuigende wijze aantoonst dat hij zelf hierdoor ook effectief een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban bij een actuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal in zijn eigen beleidsnota van februari 2010 erkent dat – Afghaanse – niet begeleide minderjarigen tot een bijzonder kwetsbare groep behoren, met een eigen risicoprofiel, net zoals overheidspersoneel om vervolgens enkele zinnen uit de beleidsnota te citeren. Hij geeft aan dat hij de minderjarige oudste zoon in het gezin is van een persoon waarvan niet betwist wordt dat de vader met de overheid samenwerkt. Verzoeker meent dan ook dat zijn risicoprofiel overeenkomt met het bijzonder risicoprofiel omschreven in de beleidsnota, dat hij als oudste zoon kwetsbaar is voor daden van vervolging, dat de oudste zoon in de Afghaanse cultuur een bijzondere positie en status heeft en het

dan ook plausibel is dat wanneer een familievader vervolgd wordt omwille van zijn betrokkenheid met de overheid, zijn oudste zoon evenzeer vervolging riskeert, dat niettemin – in weerwil van de eigen beleidsnota – aan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Verzoeker is eveneens van oordeel dat gelet op zijn risicoprofiel de commissaris-generaal de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen bij de beoordeling, hetgeen hij *in casu* niet heeft gedaan. Hij blijft erbij dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, zijnde de minderjarige oudste zoon van een persoon in overheidsdienst.

Met betrekking tot de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, gaat verzoeker niet akkoord met de stelling dat hij in Jalalabad over een afdoend en veilig sociaal netwerk zou beschikken, waarbij hij financieel zou gesteund worden in geval van terugkeer. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het feit dat hij de oudste zoon van het gezin is en dat in geval van terugkeer van hem verwacht wordt dat hij als hoofd van het gezin instaat voor het onderhoud van dit gezin, met name zijn moeder en jongere broers en zussen. Hij meent dat zijn oom – in zoverre deze thans de zorg voor het gezin van verzoeker op zich neemt – hetgeen nog maar de vraag is – in geval van terugkeer deze zorg niet meer zal verstrekken en aan verzoeker zeker geen bescherming meer zal bieden, dat hij zal moeten terugkeren naar Surkhrood, samen met zijn gezin, alwaar de gezinswoning ligt. Verzoeker meent dan ook dat de subsidiaire beschermingsstatus dan ook beoordeeld dient te worden ten aanzien van het district Surkhrood, dat daar wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is en hij vraagt dan ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn afkomst uit het onveilig district, met name Surkhrood.

Verder gaat verzoeker evenmin akkoord met de stelling als zou er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaan om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal verwijst naar de SRB 'Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad' van 23 oktober 2012, doch slechts ten dele en niet volledig, dat op p. 6 en 7 van voornoemd document een overzicht wordt gegeven van de verschillende aanslagen en activiteiten van de taliban in Jalalabad in 2011 en 2012 en wordt verwezen naar het feit dat sinds november 2011 een nieuwe AGE commandant voor de provincie op post is, met focus op Jalalabad. Verzoeker stelt dat er in Jalalabad met de regelmaat van de klok aanslagen met IED's worden gemeld, met (burger)doden en gewonden. Op basis van dezelfde SRB als waarnaar wordt verwezen door de commissaris-generaal, concludeert verzoeker dat er in Jalalabad wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is, waardoor in zijn hoofde, in geval van terugkeer, een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat. Verzoeker vervolgt dat de voornoemde SRB hoe dan ook een beperkte tijdsopname is van de toestand in Jalalabad en er aldus geen enkele garantie is voor zijn veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV en in het licht van de te verwachten evolutie. Dat het algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten en de vijandelijkheden alsdan nog zullen escaleren en Jalalabad als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit zal worden. Verzoeker meent dan ook dat de subsidiaire bescherming weigeren op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar (2011, eerste kwartaal 2012) onredelijk en onzorgvuldig is en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Verzoeker specificeert dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden daar het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren hetgeen volgens verzoeker niet of niet voldoende gebeurd is gelet op het beperkt tijdperk dat onderzocht werd naar veiligheid toe, alsmede gelet op het feit dat het kwetsbaar profiel van verzoeker niet nader werd onderzocht. Hij vervolgt dat aan de bestuursbeslissing een nauwgezette belangenafweging ten gronde dient te liggen en stelt dat hij de gevraagde nauwgezetheid niet terugvindt in de beslissing van de commissaris-generaal. Voorts meent verzoeker dat de staatssecretaris niet voldoende rekening heeft gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wel de nodige garanties heeft naar veiligheid toe, dat onvoldoende rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker die een niet-begeleide minderjarige is en de oudste zoon van een persoon die samenwerkt met de overheid.

Ter terechtzitting voert verzoeker nog aan dat zijn vader weinig sprak over zijn job, dat dit eigen is aan de cultuur, dat hij de genoemde kranten niet kende daar deze niet te verkrijgen zijn in Surkhrood en het aldus niet tot zijn leefwereld behoort. Hij stelde dat zijn verklaringen over de moord op zijn vader en zijn ontvoering wel degelijk doorleefd waren. Aangaande de situatie van zijn familie, stelt verzoeker ter terechtzitting dat deze gewijzigd is, dat zijn gezin terug in de familiewoning in Surkhrood woont, daar het voor de oom moeilijk houdbaar was om het gezin te onderhouden, dat de taliban het gezin, een moeder

en vier kleine kinderen, niet als doelwit beschouwen. Verzoeker meent dan ook dat een hypothetische terugkeer dient beoordeeld te worden ten aanzien van Surkhrood en niet ten aanzien van Jalalabad.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker de beleidsnota van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van februari 2010 inzake 'asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers'.

Ter terechtzitting legt verzoeker een niet-geïnventariseerde stukkenbundel neer:

- een 'politierapport': het origineel, een kopie alsook een vertaling
- een aangifte van overlijden van de vader van verzoeker: het origineel, een kopie alsook een vertaling
- een 'brief van de taliban' gericht aan S. M.: het origineel, een kopie alsook een vertaling
- attest van verblijf van de familieleden van verzoeker: het origineel, een kopie alsook een vertaling
- lidkaart van het werk van de vader van verzoeker: het origineel, een kopie alsook een vertaling
- een enveloppe en de kopie van de enveloppe
- 2 foto's

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij *in casu* heeft gedaan.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat de problemen die hij verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vlucht en asielaanvraag in België op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging vanwege de taliban aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. De door verzoeker aangehaalde werkzaamheden van zijn vader bij AMRC worden niet volledig betwist door het commissariaat-generaal, hoewel verzoekers verklaringen op een aantal punten eerder vaag en weinig concreet overkomen. Zo zijn de antwoorden van verzoeker op vragen omtrent de organisatie AMRC en de activiteiten van zijn vader daar, heel vaag en eerder oppervlakkig. De verwerende partij motiveert eveneens dat het asielrelaas op verschillende punten dermate vaag, weinig doorleefd, weinig plausibel en weinig overtuigend overkomt dat er dan ook weinig geloof aan kan worden gehecht. Zo wordt in de betreden beslissing gemotiveerd dat (i) het vreemd overkomt dat verzoekers vader gedurende 5 jaar voor AMRC zou gewerkt hebben zonder enige problemen te hebben ondervonden vanwege de taliban en dan plots zou de taliban, zonder specifieke aanleiding, zijn binnengevallen in verzoekers huis en verzoekers vader beschuldigd hebben van spionagewerk voor buitenlandse troepen, verzoekers verklaringen over de inval in de familiewoning vaag en weinig doorleefd en soms afwijkend zijn, hij geen concrete duiding kan geven over de inval zelf,

het eerder weinig logisch en weinig plausibel overkomt dat indien de taliban werkelijk specifiek geïnteresseerd waren in verzoeker en zijn vader, ze dan niet zouden zijn binnen gekomen in het huis om hen te zoeken, maar dat ze gewoon beleefd achter de deur bleven staan om dit aan verzoekers moeder te vertellen en vervolgens weer weg zijn gegaan, verzoekers antwoord op de vraag wat de taliban concreet van zijn vader wilden, weinig specifiek is, verzoekers verklaringen over de concrete redenen waarom hij moest stoppen met school en de taliban geïnteresseerd waren in hem, zeer oppervlakkig en weinig zeggend zijn, (ii) verzoekers verklaringen over zijn ontvoering door de taliban en de 10 dagen die hij verklaart bij hen te hebben verbleven op verschillende punten dermate oppervlakkig, weinig plausibel en weinig logisch zijn zodat dit zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnt, verzoeker geen idee heeft door wie van de taliban hij meegenomen werd, verzoeker weinig kan vertellen over de andere personen, taliban en andere ontvoerders, die in het huis waar hij vastgehouden werd verbleven, verzoeker het eerst over een periode van 10 dagen heeft en vervolgens meldt dat hij 6 à 7 dagen in het huis was, dat het om een zeer ingrijpende gebeurtenis gaat zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zich het precies aantal dagen zou kunnen herinneren dat hij bij de taliban verbleef, zeker omdat het over een dergelijke korte periode gaat, dat verzoeker op de vraag wat hij specifiek werd aangeleerd tijdens de trainingen spreekt over wapens en jassen voor zelfmoordaanslagen maar op de vraag hier iets meer concreets over te vertellen, enkel herhaalt dat zij in het begin niet wisten waar die jassen voor dienden maar dat zij na een tijdje begrepen dat het voor zelfmoordaanslagen was, verzoeker op de vraag waar de talibanleden concreet mee bezig waren gedurende de dag en waarover zij spreken, zeer vaag antwoordt, verzoeker op de vraag wat hij specifiek voor de taliban zou moeten doen, waarom ze hem precies ontvoerden, antwoordt dat het was omdat hij nog jong was en ze hem makkelijk zouden kunnen gebruiken voor al hun doelen, hij een zelfmoordaanslag zou moeten plegen, maar verder geen info kan geven, hij geen idee heeft waar en wanneer en op wie of wat hij een aanslag zou moeten plegen, verzoekers verklaringen over de ontsnapping uit het huis van de taliban leiden tot de vraag waarom de taliban eerst al de moeite zou gedaan hebben om verzoeker te ontvoeren en op te leiden en brainwashen als ze hem vervolgens zo gemakkelijk zouden laten gaan (iii) verzoekers verklaringen over de moord op zijn vader op verschillende punten eerder vaag en weinig doorleefd overkomen, het vreemd overkomt dat verzoeker weinig concrete informatie kan geven over een zeer ingrijpende gebeurtenis daar hij enkel kan vertellen dat er op de deur geklopt werd en zijn vader ging kijken wie het was en hij dan vermoord werd, hij geen idee had wie het was en zijn moeder het ook niet heeft gezien maar enkel moto's heeft gehoord, (iv) verzoeker niet weet of zijn vader ooit over deze problemen zou hebben gesproken met collega's op het werk en verzoeker zijn vader hier nooit iets over heeft gevraagd, verzoeker geen idee heeft of iemand van zijn vaders collega's ooit met gelijkaardige problemen werd geconfronteerd omwille van deze werkzaamheden, het vreemd overkomt dat verzoeker hier niets over kan vertellen en hier nooit iets van zou gevraagd hebben aan zijn vader of dat zijn vader hem niets spontaan zou vertellen aangezien dit rechtstreeks verbonden was met zijn problemen en de redenen waarom hij Afghanistan ontvlucht is, het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader als enige die voor de organisatie AMRC werkte problemen zou hebben gekregen met de taliban omwille van dit werk, (v) uit verzoekers verklaringen nergens blijkt dat zijn familie in Jalalabad op dit moment nog problemen zou ondervinden, (vi) verzoeker nooit een poging heeft ondernomen een klacht/aangifte te doen om hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, de Afghaanse autoriteiten, de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties, (vii) de door verzoekers aangebrachte documenten aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niets kunnen wijzigen, de taskara en het schoolcertificaat slechts een indicatie zijn van verzoekers Afghaanse identiteit, de documenten die verzoeker neerlegt in verband met het werk van zijn vader alleen zijn verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn vader kunnen ondersteunen, maar geen bewijs vormen voor de problemen met de taliban, uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan, veel valse documenten ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, Afghaanse documenten bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid en identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 oktober 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.1. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van het voorgehouden asielrelaas, doch doet geen enkele moeite om in te gaan op de concrete en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15-december 2004, nr. 138.480). Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Waar verzoeker ter gelegenheid van de terechtzitting tracht de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn gebrek aan (doorleefde) kennis over de job van zijn vader, de kranten, de moord op zijn vader en zijn ontvoering te weerleggen of vergoelijken, beperkt hij zich tot blote beweringen wat niet afdoende is om de pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier te ontkrachten of te weerleggen.

2.6.2. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen waarde hecht aan de door hem bijgebrachte stukken, doch ze niet aan enig onderzoek betreffende hun authenticiteit onderwerpt en dat een dergelijke onderzoeksmethodiek niet redelijk, noch zorgvuldig is, wijst de Raad op de bestreden beslissing die dienaangaande gemotiveerd wordt als volgt: *'De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en schoolcertificaat zijn slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. De documenten die u neerlegt in verband met*

het werk van uw vader kunnen alleen uw verklaringen omtrent zijn werkzaamheden ondersteunen, maar vormen geen bewijs voor uw persoonlijke problemen met de taliban. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden -zoals reeds werd aangehaald in bovenstaande argumentatie- dat u hier zeer weinig concrete duiding bij kan geven. In verband met de brief van de dorpsouderen die u voorlegt ter bevestiging van uw problemen dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.' Aangaande de taskara en het schoolcertificaat stelt de commissaris-generaal dat ze slechts een indicatie van verzoekers Afghaanse identiteit geven, welke niet wordt betwist, zodoende dat verzoeker dienaangaande niet kan voorhouden als zou de commissaris-generaal er geen waarde aan hechten. Betreffende de door verzoeker neergelegde documenten in verband met het werk van zijn vader, merkt de commissaris-generaal terecht op dat ze verzoekers verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn vader (die overigens niet volledig betwist worden) ondersteunen maar geen bewijs vormen voor verzoekers persoonlijke problemen met de taliban. Aan voornoemde stukken wordt aldus geen waarde gehecht als bewijs van verzoekers problemen, maar niet door twijfels omtrent de authenticiteit. In zoverre verzoekers kritiek aldus de bewijswaarde betreft die de commissaris-generaal al dan niet hecht aan de door verzoeker voorgelegde brief van de dorpsouderen ter bevestiging van zijn problemen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken bewijswaarde kunnen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit de bestreden beslissing en mede in acht genomen de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten (RvS 93.591, 27/02/2001: Bij verwerping van de voorgebrachte bewijsstukken dient de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen (VBV) niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar haar oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten.; RvS 132.669, 18/6/2004; 123.958, 7/10/2003; 120.714, 18/6/2003: de VBV is enkel gebonden door de feitelijke vaststellingen van de strafrechter dat de vreemdeling de hem verweten feiten van valsheid in geschriften niet heeft begaan. Bij afwezigheid van dergelijke vaststelling is er geen bezwaar om de voorgebrachte stukken wegens hun vals karakter te verwerpen). Derhalve gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat de verwerende partij een verder onderzoek naar de authenticiteit van bijgebrachte stukken dient uit te voeren wanneer zij aan voornoemde stukken bewijswaarde ontzegt.

Betreffende de stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, kan de Raad aangaande de lidkaart van het werk van de vader van verzoeker verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing aangaande documenten in verband met het werk van verzoekers vader, met name dat ze verzoekers verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn vader (die overigens niet volledig betwist worden) ondersteunen maar geen bewijs vormen voor verzoekers persoonlijke problemen met de taliban. Betreffende de foto's wijst de Raad erop dat verzoeker niet aangeeft wat op deze foto's exact te zien is, zodat deze geenszins dienstig kunnen aangevoerd worden ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas. Aangaande het 'politierapport', de aangifte van overlijden en de 'brief van de taliban' (origineel, kopie en vertaling), wijst de Raad erop dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, *in casu* niet het geval is. Er kan tevens worden herhaald dat uit de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal aan het administratief dossier, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan, dat veel valse documenten ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn en Afghaanse documenten bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.6.3. Daar waar verzoeker beweert dat goede trouw wordt vermoed en kwade trouw dient te worden bewezen, wijst de Raad erop dat dit civielrechtelijk beginsel niet van toepassing is in het asielcontentieux. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn, noch moet hij verzoekers kwade trouw aantonen.

2.6.4. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal in zijn eigen beleidsnota van februari 2010 erkent dat – Afghaanse – niet begeleide minderjarigen tot een bijzonder kwetsbare groep behoren, kan hij worden gevolgd. Echter waar verzoeker zou menen dat in de beleidsnota niet begeleide Afghaanse minderjarigen worden beschouwd als risicogroep, baseert hij zich op een verkeerde lezing van de beleidsnota, die enkel stelt dat het beleid oog heeft voor bijzonder kwetsbare groepen als niet-begeleide minderjarigen, maar niet aangeeft als zou de niet begeleide minderjarigen ook meteen een risicoprofiel vormen. Waar verzoeker nog de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de commissaris-generaal hiermee geen rekening zou hebben gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan bij de asielpprocedure, hij op het commissariaat-generaal gehoord werd in het bijzijn van zijn voogd en raadsman waarbij hij de mogelijkheid kreeg om, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren, de gehoren in kwestie werden afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en aan het einde van de bestreden beslissing de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Waar verzoeker ten slotte van mening is dat zijn risicoprofiel, zijnde de minderjarige oudste zoon van het gezin van een vader waarvan niet betwist wordt dat hij met de overheid samenwerkt, overeenstemt met het bijzonder risicoprofiel in de beleidsnota, hij als oudste zoon kwetsbaar is voor daden van vervolging, dat de oudste zoon in de Afghaanse cultuur een bijzondere positie en status heeft en het plausibel is dat wanneer een familievader wordt vervolgd omwille van de betrokkenheid met de overheid, zijn oudste zoon evenzeer vervolging riskeert en de commissaris-generaal, gelet op dit risicoprofiel, de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen, baseert hij zich opnieuw op een verkeerde lezing van de beleidsnota. De beleidsnota geeft inderdaad aan dat personen die samenwerken met de overheid een risicoprofiel kunnen hebben. Verzoeker beantwoordt niet aan dit profiel. Verzoeker heeft niet samengewerkt met de overheid. De vader van verzoeker zou in overheidsdienst gewerkt hebben voor het AMRC, wat overigens in de bestreden beslissing niet volledig wordt betwist, doch verzoeker zelf niet, zodat hij zich niet dienstig naar de door hem aangehaalde beleidsnota kan verwijzen voor wat betreft de risicoprofielen. Verzoekers argument dat het plausibel is dat wanneer een familievader vervolgd wordt omwille van betrokkenheid met de overheid, zijn oudste zoon evenzeer vervolging riskeert, is niet aannemelijk. Immers heeft verzoeker niet aannemelijk kunnen maken dat hij vervolgd wordt, en al zeker niet dat hij vervolgd wordt omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Zoals reeds aangegeven, betwist verzoeker de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing niet.

2.7. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

2.9. Verder is het de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. Verder wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker verklaarde dat zijn familie, met name een oom, zijn moeder, broers en zussen, op dit ogenblik in Jalalabad wonen zonder daar enige problemen te ondervinden. Verzoekers oom heeft een eigen winkel in Jalalabad. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij naar school ging tot de 9de graad en zowel Pashtou als Dari spreekt. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker beschikt over een afdoend en veilig sociaal netwerk in Jalalabad dat zonder probleem kan voorzien in opvang en financiële ondersteuning en dat hij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in Afghanistan.

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift meent dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het feit dat van hem, als oudste zoon, verwacht wordt dat hij als hoofd van het gezin instaat voor het onderhoud van dit gezin en hij argumenteert dat zijn oom in geval van zijn terugkeer de zorg van verzoekers gezin niet meer zal verstrekken en hem geen bescherming meer zal bieden en hij aldus zal moeten terugkeren naar Surkhrood, samen met zijn gezin, alwaar hun gezinswoning ligt, om vervolgens ter terechtzitting te verklaren dat zijn gezin intussen teruggekeerd is naar de gezinswoning in Surkhrood en hiervan een 'attest van verblijf' van zijn familieleden ter ondersteuning voorlegt, wijst de Raad erop dat verzoeker met voorgaande argumentatie niet aannemelijk maakt dat zijn oom hem niet meer zal helpen en hem geen bescherming meer zal bieden bij zijn terugkeer. Des te meer nu blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat het verzoekers oom was, die na het overlijden van verzoekers vader, de beslissingen nam voor verzoeker en voor hem alles in orde bracht om hem naar Europa te sturen. Voorgaande wijst erop dat de oom van verzoeker wel degelijk bereid is tot het helpen van en bescherming bieden aan verzoeker. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat de vertaling van het document 'attest van verblijf', dat verzoeker voorlegde ter terechtzitting, geen datum vermeld zodat niet met zekerheid kan worden gesteld, indien er al geloof zou kunnen worden aan gehecht, of het gezin van verzoeker op heden terug in Surkhrood woont en aldus niet meer bij de oom van verzoeker. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker, met voorgaande argumentatie, de overige motieven betreffende de redenen waarom ten aanzien van verzoeker de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld, met name '*U ging reeds tot de 9e graad naar school in Afghanistan en spreekt beide landstalen (CGVS, p. 5 en p. 9-10), wat uw kansen op het vinden van werk daar of het verder zetten van uw studies alleen maar positief zal stimuleren. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan*' niet weerlegt.

2.11. Derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

2.12. De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

2.13. Verzoeker bekritiseert de verwijzing van de commissaris-generaal naar de voornoemde SRB daar deze slechts gedeeltelijk is en komt op basis van dezelfde SRB tot de conclusie dat er in Jalalabad wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is. De Raad merkt op dat verzoeker zich zelf beperkt tot een selectieve lezing van het SRB en zo tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad op basis van de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012 dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker aldus van mening is dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV, kan hij worden gevolgd. Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de beoordeling wel degelijk actueel is. Waar verzoeker echter meent dat de veiligheidssituatie bovendien dient beoordeeld te worden in het licht van de te verwachten evolutie, dat het algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten en de vijandelijkheden alsdan nog zullen escaleren en Jalalabad als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit zal worden, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen.

Verzoeker kan eveneens niet gevolgd worden waar hij stelt dat het weigeren van de subsidiaire bescherming op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar onzorgvuldig en onredelijk is, nu uit het voornoemde SRB duidelijk blijkt dat de beoordeelde periode niet minder dan één jaar betreft, maar bijna twee jaren. De Raad stelt opnieuw vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012 (1 jaar en 9 maanden).

In zoverre verzoeker tot slot nog van mening is dat aan een bestuursbeslissing een nauwgezette belangenafweging ten gronde dient te liggen en hij deze nauwgezetheid niet terugvindt in de beslissing van de commissaris-generaal, dat onvoldoende rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel van de verzoeker die een niet-begeleide minderjarige en oudste zoon van een persoon die samenwerkt met de overheid, wijst de Raad op wat voorafgaat en stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal (en de staatssecretaris) geen nauwgezet onderzoek heeft verricht, noch dat hij onvoldoende rekening zou gehouden hebben met verzoekers voorgehouden profiel.

De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER